

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flanta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

HONRAT, Y BASTA.

Axò, segons y còm, estimat méu.

Corren p' el mon dos diccionaris: un de moral catòlica, y un altre de *moral universal*. ¿Quin d' es dos emprats?

S' escrit segons sa lley del Cèl diu que s' *honradés* es es cumpliment de totes ses obligacions que té s' homo en vés de Déu, en vés de sí mateix y en vés del prohisme.

S' escrit segons ses lleys del mon, entén per *honradés* manetjarsé de mòdo que es Jutges de la terra no l' hajin de dú p' es sacorrat.

Ja veus que sa primera casta d' honradés té sa maya molt més fina; perque se referex á tots ets actes de s' homo, intèrns y estèrns, relligiosos y civils, públichs y privats. Es una honradés sencera que agafa á s' homo de plè en plè, en totes ses séues relacions y es séus devers, y per tant es s' única ver-tadera.

S' altra honradés té ses manegues molt amples. Per de proute, no passa ánsia d' es devers relatiu á Déu. Llavò no s' alica en rès de lo que á s' homo li passa de part de dins. Y en quant á n' ets actes esteriòs, no més fá cas d' aquells que la Justicia, ó s' *opinió pública* examinan y pòden castigá. Y ja sabem qu' aquests tribunals s' aconhortan amb ben poca cosa; en pich que á un homo no l' tancan dins presidi ò no li donan vòlta de garròt, segons ses lleys del mon, ja passa per honrat. Axò es s' *honradés humana*, que, en termes clás, es falsa.

Posem exemples: S' homo honrat de bondeveres, conex lo que deù á n' es seu Creador, y l' adora, el respècta, y obeheix y creu amb sos séus mistèris. Amb una paraula: es un bon cristiá. Còm sab que ningú s' amaga á n' ets uys d' es qui l' ha de judicá, está sempre á l' aguayt, no sòls devant ets séus actes, sino també devant ses séues potències, y malavetja no sortí en rès ni per rès de pollaguera, no per temó á n' es que dirán ó á la justicia humana,

sino per temó á n' es Jutge Etern que tart ó prest li ajustará es conte.

¿Conexes cap homo honrat d' aquesta casta? No sòl haverni molts, la veritat, y manco per mitx d' es bojiòt y truy del mon: emperò n' hi ha, gracies á Déu, y n' hi ha haguts, y n' hi haurá fins que s' acab sa rassa humana. Es més distingits romanen assentats á n' es registres de l' Iglesia, que los mos propòsa per model-los de perfecció y santedat. Però, á més d' aquests, que son sa flò y sa plana majó de s' honradés, n' hi ha molts d' altres pertaïents á totes ses classes socials, més ó manco perfets segons es graus de sa séua virtut; aquests forman l' Iglesia universal, y se titulan amb llenguatge populá y ronech: *bòns cristians*.

S' honradés mundana, joh! aquesta té forsa de representants per hontsevuya. Honrats d' aquesta altra casta, desgraciadament, per tot s' en tròban.

Hey ha pare de familia, honrat, axò sí, però que sa derrera pussa que li pica si s' seu fíy surt un perdut per falta de bona educació y per sobra de mals exemples.

N' hi ha d' altres, honrats també, però que no s' afluxan ¡cáspi! de tení ses séues *distraccions* escandaloses, indignes d' un bon pare, d' un bon espòs y d' un bon fadri.

¿Còm se fá rich tan aviat, Don Fulano? Que ningú pòs en duple sa séua honradés; però se sab de bona tinta que no pèrt ocasió de fé *un bon negòci*, encara que no sia de lo més net, que diguem; y també se sab que amb tal empleo ó administració se *va embrutá* ses mans, y d' allá sortí tot lo que avuy en dia es es séu magnífich capital.

¡Qu' es d' honrat aquell señó que veys passetjarsé tan estufat, fent d' homo important!

Honrat es, però totes ses séues finques eran de l' Iglesia y les comprá per dos doblés en pública subasta á sa Revolució que les havia robades descaradament. Honradíssim es, y per axò veyem que de llavò ensá, no pòt sentí parlá de *demagogia*, y es homo d' orde y molt *conservadó*.

En Lau ¿què no es honrat? Ningú pòt dí una paraula de sa séua integridat, des séu honor, ni de sa netedat de sa camia. Però may ha conegut cap práctica relligiosa. Ni resa, ni va á l' Iglesia, ni fa llimosna, ni pensa en Déu, ni en rès de l' altre mon. «Es de bona pasta» diu sa gent, «fora de que no está per ses còses de l' Iglesia..... es un bon subjècte, y sobre tot honrat.»

Y jò dich que si s' honradés consistex amb tot axò, tan honrat es en Lau còm es séu cá de Terra-nòva que ni mossega á ningú, ni demòstra mala voluntat.

Mil exemples més podriam trèure per s' estil d' aquest. Tothom es honrat, si l' hey dexan essé á n' es séu gust.

Y ara, amb aquest llum, examinem, estimat méu, es famós axioma: *Honrat, y basta*.

¿Perquè vòls que sia s' honradés? ¿Per no havé de dú grillons dins un presidi? ¿Per no havé de pujá á un cadafal á estreñerte un corbatí p' es còll? Pues per axò basta no robá ni matá á ningú, ò al manco ferho de manera que no t' hi atrapin.

¿Vòls un' honradés que t' basti per está ben vist dins el mon y poré tractá y essé tractat entre persones decentes? Tampòch has menesté molt; en pich que no sabrán de tú males partides gròsses; en pich que es téus vicis y capbuydades los sabrás vestí amb bones formes y salvant allò que li diuen ses *conveniencias socials*, ja en téns prou per viure còm homo de bé, axí còm s' usa avuy en dia, perque sa societat es poch esquitarella.

Però, ¿vòls que t' basti per agradá á Déu, per cumplí bé amb sos téus pròxims, per sa tranquilidat de sa téua consciència, y per assegurá es gran negòci de sa téua ánima? Ydò, á les hores, sies *bon cristiá de fé y d' òbres*, y axò si que basta.

Aquesta es sa fórmula ecasacta y completa d' una vida rècta y ben aprofitada; lo demés es música y burèya: no rès pus.

Haurás vist còm es nòstro sigle se

paga de paraules garrides, sense aturar-se en lo que signifiquen. D'aquestes paraules-màscars en podriam cità un grapat, pues corren molt en bòga en tota conversació *culta è ilustrada*, y totes les trobariam buydes y sense substancia. Son es gran recurs de que se valen es dolents espavilats per seduhí à n'es dolents curts de tày. Més de la mitat des mal qu'han fèt es moderns regeneradós de pòbles, s'ha fèt amb aquestes paraulades. Y una de tantes, no hey pòsis dupte, es sa de s'honradés.

Tots es vicis y atentats s'han parapetats darrer'ella; ha estat sa verdadera barricada desde abont, sempre seguit, han fèt foch à sa Relligió. Quant un s'ha pogut fé anomená p'ets altres *homo honrat*, s'ha cregut amb dret perque li perdonassin tots es delictes y males passades. «Es inimich de sa Relligió..... però es honrat.» «Escampa ses idèes més lòques y antisocials..... però heu fá de bona fé..... es honrat.» De mòdo que tothom pòt trèure un certificat d'honradés, expedit p'el mon.

Y diguem tu ara, en confiansa, ¿los fiarias, à n'aqueixa catèya d'honrats, sa hòssa, sa casa ó s'educació des téus infants? Ni à tu matex te satisfá aquesta casta d'honradés tan escaynada; allò d'*Honrat, y basta*, no te basta à tu quant cercas un criat ó un administrador, ó un espòs per una fiya téua. ¿Y voldrias que bastás per à que Déu se das per satisfet?

¡Vaja, estimadet! que sa moneda no se còbra à la babel·lana, sino que la sònan y la miran per ses dues cares amb bona claró, y si no basta, li fan sa pròva ó la duen à n'es pès del Rey. Lo matex mos tòca fé amb moltes paraules, y sobre tot amb ses qu'han motivat aquest article que dú es número XXVII de sa *Biblioteca ligera para uso de todo el mundo* (1), y l'ha mal traduït creguent fé bé à qualque lectó de L'IGNORÀNCIA,

MOSSEN LLUCH.

SA VEREMA.

—Acabat es mes d'Agost,
Ja es hòra d'anà à vermà:
Llavò es reym se podrà
Y no faré gens de most.

Som anat còm un llagost
A veure sa viña nòva,
Y ets cèps de devés sa còva
Tròb qu'han fèt molta de via:
Si no verm prest, cada dia
Minvarán més d'una aròva.

Ara hey ha doscents quintás
De verema. Més tost passan.

Si à vermarla prest no anassen,
No crech que à cent arribás.

—Però es verda.—Si p'el cas
Surt fòrt es vi, ¿que'm fa à mi?
¡Llorensó! Si puch tení
Cent cortins de ví xerèch,
Més pessetes d'ells ne trèch
Que de trenta de bòn ví.

—¿Y quina planta hey teniu?
—Planta nòva. *Sabatés*,
Fogonèus d'es més fanés;
Cèps que van de lo més viu.

Tots ells en vení s'estiu
Carregan qu'es un content;
Es penjòys en sa serment
Están qu'un amb s'altre es tòca:
Sa *viña vèya* fa pòca
Verema y diu malament.

—No vos poseu à vermà
Fins que sia Sant Mateu,
Y no à la Mare de Déu;
Y axí es vi podreu guardá.

—¡Guardá es vi! ¡Jamay! Demà
Puch tenirlo ben venut
P'es prèu de tothòm sabut;
Tant si's vi me surt garrit,
Còm si té gust de florit,
D'aspre, de fòrt ò de brut.

Jò ja'n tench esperiència
Amb trenta àns de vermadó;
Si he tengut es vi milló,
No m'han fèt cap diferència.

Aquell que té sa paciència
De llevá ràpes, fa un such
Molt més bò. Jò, ferho puch;
Més veix que no me convé.
Ningú à la vila heu vòl fé:
Jò no vuy passá per ruch.

—Seguint per aquest camí,
Es crèdit tornarà magre.
—¿Que'm fa à mi! Farém vinagre
Quant ja no puguem fé ví.

Si axò arriba à succehí,
Será quant rich ja seré.
Si vuy vi hò, el compraré,
Que quant la vila tindrà
Perdut es crèdit, será
Quant devall terra estaré.

Anem à vermà depressa
Abans que's sech sa llecò.
—¿Vermàu arreu?—Llorensó,
Durne molta es qu'interessa.

Sa portadora no vessa:
Es reyms qu'hey trabucarás
Amb pedres los pitjarás;
Y si no hey caben, trapitja;
Farás portadora y mitja
Que pesará tres quintás.

Aquest reym ja trapitjat
Que dús dins sa portadora
Es es qui més m'enamora
Perqu'es trabay avansat.
Dins es cub ja'l tench buydat;
Amb *llis* li daré coló;
Amb *sal* li daré sabó;
Y amb cloveyes de tarònja

Y allò que'm va dí una mònja,
Faré un ví de lo milló.

De trascolá ja n'es l'hòra.
Amòlla es grifó d'es cub,
Qu'es tan gran còm un aujub,
Y es vi sortirà defòra.

Amb aquesta cantimplòra,
Umpl' ses botes des sellé.
Pòsa ara sa mòlla bé
Dins sa prensa, y fé prensat.
¡Llorensó! ¿Que l'has tastat?
—Sí, l'amo. Y mal gust que té.

—¿Qu'has dit! Meem. Axò va fòrt.
—Par que tenga gust de brut.
—Però es vi es bastant axut;
Y aquest brut prest será mòrt.
—Si's sabó no fos tant fòrt,
Ja'l vos hauria comprat.
—Compralmé còm à *prensat*,
Per cremá.—¿A catorze?—¡Mòrt!
Llorensó: que lo que impòrta
Es teca doblés aviat.

PEP D' AUBENA.

POCHS DOBLÉS Y MAL GASTATS.

Moltes vegades hem tengut sa ploma en sa má per dí quatre paraules sobre ets *sants nous* de ses Iglesies de Mallorca; y per pò de fé matx, sempre heu hem dextat aná.

Emperò avuy que tenim à la vista una carta autèntica (la trobarem p'es carré des Bobians) consideram un dever nòstro estamparla y llavò afegirli un parey de comentaris.

Allá va es ratx:

«Sr. D..... (Un jove aficionat à pintá.)

(Una Vila) 19 Setembre 1880.

MUY SR. MIO Y APRECIADO AMIGO: la última vez que estuve en esa descaba hablar con V. para que me diese alguna regla sobre pintar á una tela pero un amigo me dió esa regla que voy á escribirle y vera si me engaño ó si me dijo la verdad.

Primeramente se pone la tela á un bastidor muy estirada. 2. se li dona una pasada de ferina cuita. 3. tres passades de terra de gerre, molta ab oli de lli ab un poch de blanquet estas passades no se han de dar ab pinsell sino ab una guinaveta y cada una se ha de amolar ab toska y despues se pinta ab oli de nou.

Per aparella uua figura he la primera pasada ha de ser amb aygo cuita de retay bullenta ab un poch de guix. 2^a menos calenta y mes guix 3ª menos calenta y mes guix de modo que la figura qued blanque. 4ª doble mes espesa y cuant estera mitx axuta se li don una altre mes espesa y despues cuant estiga ben axuta se li done es color ab pintura molta ab oli de nou. Estas son las reglas que me dieron. Ahora V. las mirará y si hay algun engaño me avisara: y mejor y se lo estimare mucho mucho que V. me de por escrito las reglas que usa en las dos cosas de que hablo esto es pintar sobre tela y pintar sobre figura de madera. El Señor German

que es amigo de V. le dara buenas liciones que es pintor famoso.... Por la confianza que tengo ya le doy las anticipadas gracias porque estoy muy seguro que en esto que le pido no reusara darme gusto. Memorias, etc..»

Hem conegut sa firma que es d' un escolá, y per lo matex no mos volem riure de sa mala ortografia que empra en mallorquí y en castellá. Per encendre y apagá ciris ja n'hi ha demés. Anem á l'assunto.

Es pòbre homo que tals desitjos mòstra de ferse pintó, deu essè s'encarregat de restaurá qualque sant véy y d'abortarne qualcun de nou. No es un cas raro; cada dia en veym no sòls per viles y pòbles de Mallorca, sino á dins Ciutat y tot.

Sa conversa heu du, y en citarem uns quants; (sense nomená pessés) tal vòlta lograrém capturé es desbarats que, amb sa milló intenció del mon, se fan dins ses Iglesias.

Nòltros hem vist un Sant Jusep de fusta prenguent baños dins un ribell mentres un pseudo-Rectó, per ferlo nèt, li arregussava s'aparey. Aquest matex señó havia destruit un palis antich brodat de sedes, excuses de mudarli es fondo. Aquest matex señó havia fèt fondre es supòrt de plata esmaltada á una vera-creu que duya ses armes d'es Reys d'Aragó, y era un òbra d'art inestimable.

Aquest matex señó se proposava reformá capelles sense tò ni sò, enfurismat per sa mania de fé y de desfè, y de remaná sa coua y es picaròl....

Nòltros hem vist un quadro d'una Dolorosa pintat al òli, molt notable, y aquest quadro estava tayat á mitjan lloch per encaxarhi un'escaparata amb una figurètxa mal vestida de la Mare de Déu del Carme, regalada.

Nòltros hem vist un altre quadro digne de guardá dins vidres, tòt capolat á fòrs de tatxetes, perque su-devant s'hi fà es Betlèm cada Nadal.

Nòltros hem vist retaulos gòtics de mèrit arqueològich indiscutible, rossegant per pòrxos y teulades, arrancats d'ets altás per fé lloch á *Còrs de Jesús y de Maria* pintats amb prebe-hort y fum de sa Gerreria.

Nòltros hem vist *mals-lladres* fets amb sa destrá y es punta-corrent d'un carreté-escultó, posats á sa veneració des pòble, còm si fossin imatges de Cristo crucificat.

Nòltros sabem Sants-Cristos ben esculturats, figures tradicionals de való artístich, mutilades amb calcetins de llauna de plata, per sa devoció irracional de persones benefactores que, suposat qu'heu pagan, pensan tení dret per fé tota casta de sacrilègis.

Nòltros hem vist quadros y estátues nòves, benchides amb gran festivitat, de tant mal gènere y tant desgraciades, que no comprenem còm es solpassé no queya de ses mans d'es sacerdot....

Hem vist tants de vandalismes á n'es nòstro temps de plena decadència y de mal gust en belles Arts, que sòls s'incomensurable ignorancia d'es qui los cometian pòt disculparlos.

Altres temps es frares eran Mèstres d'Arquitectura, Pintós y Escultós, y per axò de cada temple en fèren un Mussèu. Avuy en dia.... desgraciadament á dins Mallorca no son es Vicaris y Custos y Rectós es qui pòden posarhi ses mans. N'hi ha que s'en fan càrrech, sia dit en veritat, y que no se atrevexen à fé res sense consultarho. Però, també es cèrt que no sempre topan amb artistes capassos de darlos consej; y á les hores succeheix tot lo qu'hem apuntat; y fonen ses llimosnes indiscretament.

¿Y quin remey mos dau? dirán ets encarregats d'ets objectes de l'Iglesia. Y nòltros contestam: á ses provincies que ténen una Acadèmia de Belles Arts compòsta d'artistes y laboriosa, sòlen posá per condició á n'es pintós y escultós que ses òbres que los encarregan sien aprovades per aquella Corporació.

A Mallorca, lo que sobriaria, avuy per 'vuy, es que s'Autoritat corresponent designás un Jurat, que podria essè compòst: de s'Arquitecto Diocesà, es Directó de s'escòla de Belles Arts, s'escultó de més anomenada, un membre actiu de sa Comissió de Monuments, y un altre d'es Cabildo Eclesiàstich, á fi d'assessorá en casos de reforma, conservació ó nòva execució d'objectes d'art destinat á n'es culto catòlich. Y de aquest mòdo es qui pagan y es qui administran y tothom cubriria sa séua responsabilitat.

Per acabá, aconsayarém á n'es benaventurat autó de sa carta estampada, que se cuydi de conservá ses llánties nètes, de tocá ses Ave-Maries, y de cumplí amb sos séus càrrechs pròpis; y que deix aná ses passades de guix y ses pintures, sa tosca y s'aygo cuyta, es blanquet y sa terra de gerré; pues d'es moneòts que li podrán sorti, hauríam de dirne per tot elogi: *¡Pòchs òbels y mal gastats!*

UN EX-PROFESSÓ.

XEREMIADES.

Tots, ó casi tots es diaris ciutadans tornan clamá contra sa paretòta de sa Llonja, y no poren consentí en que á l'hora d'are, amb tant còm han dit, aquell embalument no estiga en terra. Y ténen rahó.

Un d'es diaris reña á sa Junta d'Agricultura, Industria y Comèrs, per sa séua indiferència amb aquest assunto, y li aconsaya que ja basta de fé es *ronsero*.

Tal vegada aquèlla Junta no heu pren amb empeno, per 'mor de lo que li haja de costá es tirá en terra sa paret.

Si axí fos, L'IGNORANCIA sab de bona

tinta y heu fa present á dita Junta, que en dia que's resòlga á tirá envant, heu haurá qui pagarà de doblès pròpis tot es gastó d'es *derribo*, còst lo que còst.

Si sa Junta vòl d'axò dos doblès de bòn informes, no li farém pagá res de darlosí.

* *

Ara fa un parey de mesos, quant s'Ajuntament ja comensava á no aná gayre corrent amb sos séus empleats, alguns d'aquests tenguèren s'humorada de posarse malalts; llavò fèren á sebre á s'Ajuntament sa tribulació en que se trobavan, y s'Ajuntament los aboná totduna ses pagues atrassades.

Vat'aquí un recurs hò y barato per aná rescabaland. Empleat qui no còbra, y que per axò no menja, s'afica dins es llit un parey de dies á dieta, heu fa sebre á s'Alcalde,.... y còbra l'endemá.

Si sa malaltia es de fam, més motiu tendrà d'aná passant amb un poch de flò de vauma ó herba-lluissa.

Llavò, en dia que'l paguin, podrán aplicá á n'es nòstro Ajuntament allò que deyan d'un señó molt rich y molt avaro:

El Señor Don Juan de Robres
Con caridad sin igual
Mandó hacer este Hospital;
Pero ántes hizo los pobres.

* *

Hem tornat sentí á dí que á Valencia s'ha format una *Liga contra la Ignorancia*.

Aquesta notícia, que donárem temps enrera, mos es sortida vera.

¡Tot heu teniam y axò mos mancava! Nòltros que mos feym tròssos per fomentarla, y ara sortírmos un guerré; n'hi ha per tirá es barret á n'es foch.

Bé es veritat que desde que sa nostra IGNORANCIA vá p'el mon, alguns *sabis* mallorquins li tiran á matá; però còm mal'herba may mòr, no tengau ánsia, lectors devòts, encara tenim vent á ses flautes, y ni p'es mallorquins ni p'es valencians mos donarém, (si Déu ajuda.)

Servesca axò de satisfacció y de conhort á tots es qui mos miran amb mal uy.

* *

Tresca per dins Ciutat una còlla de *gitanos*, que mos es venguda d'es continent fa uns quants dies; y ja comensa á mostrá ses séues habilitats, fent *jochs de mans* p'es taurells de ses botigues.

¡Derrera tanta *gitaneria* mallorquina, ara venírmosnè de forastera!

Sabs si L'IGNORANCIA fos *encalde*, (Déu mos n'alliber,) ¡que d'aviat á n'aquesta gent li hauria donada aygo!

Si no'u fan axí, aviat se pòren posá á engrandí es Caputxins; perqu'es gent que no fa petjada bona. Ventura que casi tothom li coneix l'*art*.

* *

Tan bé va anà diumenge passat sa fonsió de fochs y de *boleros*, que demà n'hi torna havè.

Y en es Circo hey tornan fé comèdia uns quants comedians d'*escampadissa*. Axò sí: s'ho fan pagá barato.

Y en es Teatro Principal també hey fan comèdia uns quants sargents, per un fi caritatiu.

Qui no's deverteix, ja es perque no vòl.

S' *Isleño* deya s'altre dia qu' un *concejal* d'es nous havia presentat sa dimisió des càrrech, abans d'acostarsè à La Sala; y *El Demócrata* mos diu llavò que aquest senò ha señalat un *plasso prudencial* per ferse càrrech des càrrech que es seus electors li confiaren.

Vòl dí, que ni ha prèss posessió encara, ni ha presentat tampoch sa dimisió.

Digau ydò qu' está en là, còm sa *jaya Miquèla*.

Fa un grapat d' anys (ja hem perdut es conte) que p'es cantons de ses cases de Ciutat hey vérem un papé que deya que se tractava de publicá una *Biblioteca Balear*; y axò matex deyan uns prospectes molt garrits que s'escamparen, amb sos nòms assentats de casi tots es *litteratos* mallorquins.

De llavò ensà esperam que veja sa *llum pública* qualque tom d'aquella benaventurada *Biblioteca*; diuen que n'hi ha dos que just los manca posarse es capell.....

Digan lo que vulgan: per fé ses còses aviat, nòltros mallorquins no conexem rivals.

COVERBOS.

Vengué à Ciutat un porrerench que no hey havia estat may; y quant vé es fanals de gas, quedà alabat, y digné:

—Bòn òli tenen per aquí! ¡Vaja una claró! ¡Ell parex de bell de dia!

—Hòmo, (li contestà un que l'acompañava), no es òli: aquí s'òli ja no s'usa, axò es gas, qu'es cent vegades milló.

Anàren à sa posada y es pagés demanà un parey d'òus frits sense seym.

—Los fregiré amb òli, (respongué sa madòna.)

—¿Amb òli? ¡Cá, dòna! s'òli ja no s'usa.

—Ydò, ¿amb à què los fregiré?

—¿Amb à què? ¡Vaja una pregunta! Amb gas, qu'es cent vegades milló.

Y tots esclafiren de riure.

A un taller de sabatés, hey havia un mosso que sortí fadri: ara considerau quina alegría en degué teni ell.

Veuréu que's posá en feyna, y comensá à pegá *cotxillades* à n'es parey, y à la fi, vehentse perdut, demaná de consej à n'ets altres fadrins, y aquests li diguèren:

—*Hombre*, axò 't surt malament perque no has posat una gota d'estañ a sa *cotxilla*.

L' homo s'ho cregué, y heu va fé tal còm li deyan.

Hey ha es projecte d'enviá aquest fadri sabatè à Brusselles, confitat dins una *lata*, per establirli allà una fàbrica y taller de sabateria.

—¿Y es vòstro fiy de que fá? preguntàren una vegada à una dòna.

—Viu de la ploma.

—!Ah! ¿Qu'es escrivent?

—Nó.

—¿Ydò? ¿Qu'es Procuradó?

—Tampòch.

—¡Ah! Dèu essè Notari ó Missè.

—Cá, no's rès d'axò.

—Ja 'u vetx: dèu essè escritó, d'aquests que publican llibres ó periòdichs.

—Tampòch: es venedó de gallines.

Un homo espellissat investí una senhora enmitx d'es carré demanantli una pesseta de llimosna. Aquella senhora se escusá, vejent qu'allò no era un pòbre de solemnidat; emperò aquell la perseguí fins à ca-séua, y à lo últim li digué:

—Si no la'm dona, me veuré obligat à fé còses.....

—Jau, germanet, (li contestà aquella senhora tota assustada danli sa pesseta;) y... ¿qu' hauriau fét si no la vos hagués dada?

—Senhora, m'hauria vist obligat à fé feyna; y li jur que no'n tench cap gana.

Y sense dirli «sia per amor de Dèu», va girá cantó.

Un forasté y un mallorquí discutian, alabant cadascun sa seua llengo:

—A mí (deya es forasté,) me gusta más la mia, porque es más bonita..... y sobre todo, porque es oficial.

—¿Oficial, (responía es pagés,) y es qui la parlan sòls no saben di *juavert*? Ydò diga vosté que si sa seua llengo es oficial, sa mallorquina, p'es cap prim, pòt essè capitana generala de ma y terra.

ADVERTENCIA IMPORTANT.

Hem sabut que molts de suscriptós à **L'IGNORANCIA** no reben es números amb sa puntualitat que acostumavan. Axò es bo de remediá: que se suserigan à sa nostra **ADMINISTRACIO** (Rotger—Cadena de Cort—núm. 11.) y veurán com no los mancará cap dissapte. Lo milló de tot es aná à sa font, y dexá aná es cocons.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

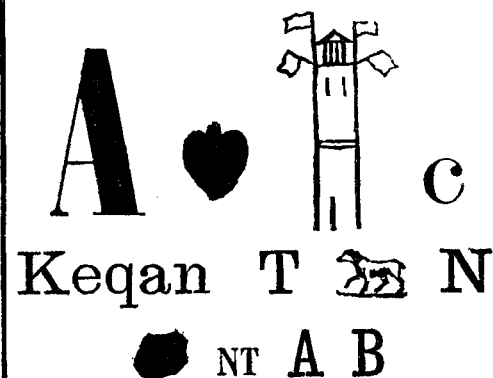
GEROGLIFICH.—Una carta fa goñà un jòch.
SEMBLANSES.—1. En que té manxa.
2. En que està à ses portes.
3. En que té trompa.
4. En qu' hey sòl havè desenfeynats.

CAVILACIÓ.....—Adició.
PROBLEMA.....—Les 7 de dia 31 de Mars.
FUGA.....—Infant y ca, que bé ti fá.
ENDEVINAYA.....—Una dormilega.

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—Ningú.
Sèt:—Un Ximble, Cop-piu, Un Catòlich y Farineta.
Cinch:—Dos Tranquils, Un Punja engegat, Copéo Traydó y Bartomeu.
Quatre:—J. d'ets Ases, Voracica y Un Sabatè en dilluns.
Y una no més:—Martí Gras, Bancarrofé y Un Ermità adormit.

GEROGLIFICH.

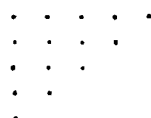
ES PAGELL.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla sa sòlta à una calsa?
2. ¿Y un torero à una seba?
3. ¿Y una serra à un poltro?
4. ¿Y s'Ajuntament à un que no dèu rès à ningú?

IGNORANT GRUXAT.

TRIANGUL DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo qu' hey ha à qualsevòl casa; sa 2.ª, lo que diuen à un frare; sa 3.ª, lo que en tota Fransa no més s'en trobavan una dotzena; sa 4.ª, una còsa de menjá, y sa 5.ª, una lletra.

BLAT D' INDI.

FUGA DE CONSONANTS.

A .O. .O.I .O. .I.

X.

ENDEVINAYA.

Mentres existesch, som mòrt;
Estich alt y som molt baix;
No'u som y fas de calaix;
Amb axò,..... cavila fòrt.

UN XIMBLE.

(Ses solucions dissapte qui vé si som cius.)

25 SETEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.